

Lindblom & Wallenberg

Om vänskapsrelationer i två 1700-talsfamiljer

Högtidsföreläsning hållen vid Altomta akademi 18 augusti 2018

av fil. d:r Peter Liljenstolpe

Lärdomsmiljöerna i det sena svenska 1700-talet var få och begränsade sig till en handfull katedralskolor samt de tre universiteten i Uppsala, Lund och Åbo. Djäknarna och studenterna som träffades här skapade vänskaps- och lojalitetsband för livet – inte bara sinsemellan utan dessa sträckte sig ofta mellan hela familjer. Två sådana gossar var Jakob Axelsson Lindblom och Jacob Wallenberg.

Jakob Lindblom som professor skytteanus.

Lindblom föddes 27 juli 1746 på Blackebo regementspastorsboställe som andra överlevande son till kontraktprosten och riksdagsmannen Axel Johan Lindblom och hans hustru Regina Pallavicino. Familjen flyttade dock snart till Odensvi, där fadern hade erhållit en kyrkoherdetjänst. Lindblom var kvick och lättlärd. Vi tre års ålder hade han lärt sina morgon- och aftonböner utantill. Han läste innantill vid fem års ålder började samma år studier i latinsk grammatik, ledda av en mentor under fader prostens överinseende.

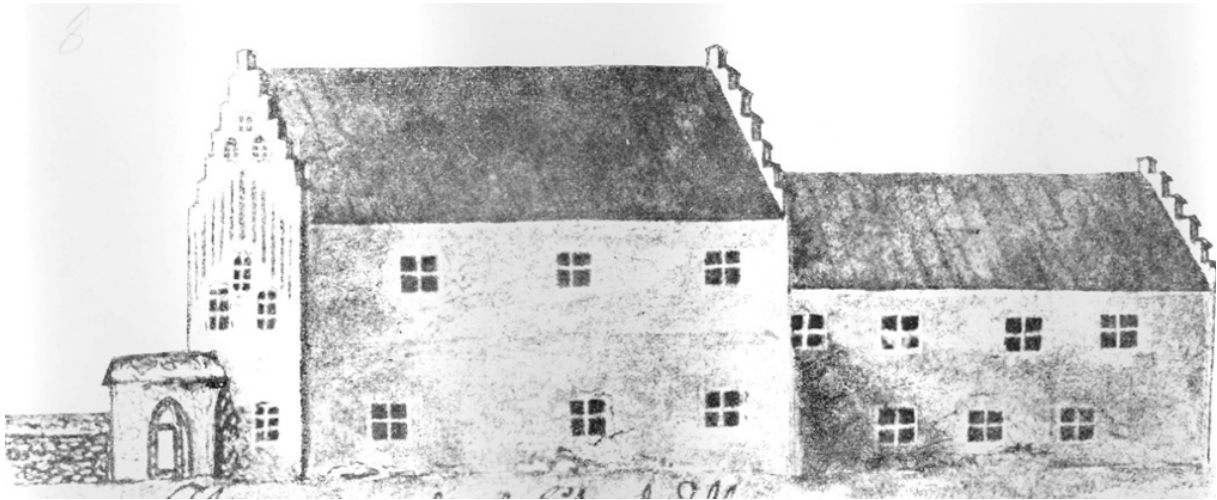
I början av juni 1756 for Jakob tillsammans med sin storebror Lars, barndomskamraten Eric Fredric Ståhle samt gossarnas mentor till Linköping. Där väntade fortsatta studier vid trivialskolan och därefter gymnasiet, med inkvartering i ett rum hos en garvareänka, mitt emot Landskyrkoporten (vid nuv. S:t Lars kyrka:

”Vi bodde 4 i en liten kammare, der våra sängar, matkistor, skrin och kläder tillika skulle härbergeras”

Här fanns också en eldstad för att hålla sig varm. Man turades om att hämta maten till rummet från gårdens kök. Råvarorna till elevernas mat förvarades i deras kistor.

Frukost serverades först kl. 8 efter ett par timmars studier. Den bestod i bröd med smör, ost eller fläskflott. Middagsmåltid serverades efter 12 och aftonvarden efter avslutade studier. Dessa måltider såg alltid likadana ut beroende på veckodag:

Söndag:	kål med salt kött
Måndag:	uppvärmd kål med resten av köttet —gröt & mjölk
Tisdag:	grynsoppa m salt kött—stekt fläsk
Onsdag:	uppvärmd grynsoppa med salt kött—gröt & mjölk
Torsdag:	ärtsoppa med salt kött —tunna pannkakor
Fredag:	uppvärmd ärtsoppa ”med överlevorna af förra dagens köttbit”
Lördag:	öhsoppa eller sirap med bröd — gröt & mjölk

Linköpings gamla trivialskola samt gymnasium.

Skolan var inrymd i ett medeltida hus invid domkyrkan och här skulle Lindblommarna knyta vänskapsband för livet. Här fanns bröderna Lindbloms kusin, Paul Juringius (Pålle) och här lärde de också känna Wallenbergarna. I själva verket var det inte endast de två Jacob som träffades. Det var två familjer som nu kom att sammanföras.

Redan 1754 hade Jacob Wallenberg, dennes äldre broder Markus (f. 1744) samt den äldre halvbrodern Johan Fredrik kommit till Linköping. Denne senare lämnade skolan redan året därpå. Istället anslöt 1757 den yngre brodern Anders.

Wallenbergarnas uppväxtförhållanden hade inledningsvis varit goda. Deras far, länsman Jacob Wallberg, hade förutom sitt ämbete och ett boställe, köpt egen jord och hus i grannsocknen. Men när fadern dog i en olycka 1758, stod änkan som ensamförsörjare till sju egna barn och några av de åtta styvbarnen. Modern fick lämna kronobostället (och inkomsten) för att flytta till Spärringetorp.

Detta gjorde att bröderna Wallenberg plötsligt befann sig under knappa förhållanden, något som skulle prägla brödernas fortsatta möjligheter. Men det skulle även knyta Jacob Wallenberg närmare Jakob Lindblom. Uppenbarligen har bröderna Lindbloms far fattat tycke för Jacob Wallenberg och bistått honom ekonomiskt.

Jacob uttrycker sin tacksamhet över det vänliga bemötandet han fått av såväl far som mor Lindbloms i flera brev till Axel Johan Lindblom:

"I... Idu sluter aldrig dina givmilda händer för en behövande, men varför är de öppna för en okänd och oförtjänt man? Jag har aldrig träffat dig, jag har inget förtjänat, ändå vill du skicka pengar och vänliga hälsningar. O, jag trefalt lycklige, som en sådan man gunnar med en sådan kärlek!

Permansurus ero Vir amplissime, Patrone optime

Humillimus suus cultor "

I ett brev till Jacobs yngre bror, Gabriel Lindblom, visar han sin tacksamhet för att denne generöst lånat honom böcker:

"Jag är skyldig dig tack, min Gabriel. Du har ofta hjälpt mig i min fattigdom genom att bistå mig med böcker, och jag har också använt dina egna böcker."

Breven från Jacob Wallenberg är ofta författade på latin. Latinet var visserligen dåtidens *lingua franca*. Men det fanns andra orsaker. All undervisning skedde på latin. Djäknarna fick inte heller tala något annat än latin i skolan. För att övervaka detta fanns ett sinnrikt angiverisystem, som beskrivs såhär av Jakob Lindblom:

"[...] om någon felade härutinnan, blef han hos Läraren angifven, och om han ej kunde uppgifva någon annan, som äfven talt Svenska, blef han Notator, det vill säga, den som nästa dag skulle angifva"

Men Lindblommarna och Wallenbergarna hade dessutom en mänsklig inspirationskälla: Lektorn Samuel Älf (1727–1799). För Jakob Lindblom hade han en stor betydelse för studiernas progression.

"Denne skicklige Lärare [...] förenade en fin smak och de lyckligaste gofvor att undervisa och göra sitt ämne intressant för Ungdomen. Hitintills hade jag följt med Lärarens framställningar, och varit belåten när jag kunnat göra reda, för det, som varit förchafat. Nu började jag älska mitt studium, arbeta för mig slejff, våga några försök med Latinsk [vers]"

Men för Jacob Wallenberg hade han en än mer fundamental betydelse. Han blev en fadersgestalt, en förebild och en avhållen vän som han höll nära kontakt med livet ut.

"jag har lärt allt från den vise Älfs mun. Allt är din förtjänst. Du skall prisas som den som gjort min lycka, store man, då du gunnar mig utan att jag förtjänat det, såsom en far [...] så länge som du håller av mig, min beskyddare (må du alltid göra det), skall jag på allt sätt vara lycklig. Låt mig vara den minste bland de dina, du framstående man, och jag skall vara trygg i en så stor mans beskydd."

1763 kommer de båda Jacob till Uppsala och universitetet. De finner nu en gemenskap genom Östgötanation, i vilken alla studenter från Linköpings stift samlas. Här finns redan Jakob Lindbloms äldre bror Lars, bröderna Lindbloms kusin Paul Juringius (Pålle) samt Jacob Wallenbergs bror Marcus.

Lars studier är inriktade mot juridiken, medan såväl Paul Juringius, och Jacob Wallenberg i huvudsak läser teologiska ämnen. Samtliga studerar de latin för den beryktade Petrus Ekerman. Jakob Lindblom studerade även statskunskap under Johan Ihre. Och dessutom berättar han att:

"Mina studier fortsatte jag i samma ordning med tillägg af ett Collegium i Zoologien och Botaniken, hos den ryktbare Linné. Något litet etourderie gjorde att jag, under våra botaniska excursioner, blef känd i hopen af denne oförläknelige Lärare, och flera gånger framkallad att inför honom examinera örter."

För (ofrälse) studenter på 1700-talet fanns ett fåtal kungliga stipendier. Även om understöd fanns hemifrån, förväntades studenterna ta kondition som informator. Jacob Wallenberg tvangs av det skälet att efter bara en termin lämna Uppsala för att bli informator hos borgmästare Hanquist i Västervik.

Här umgås han i de fina kretsarna, och det är nu Jacob, Marcus och Anders omvandlar sitt namn från Wallberg till det lenare och mer ambitiösa Wallenberg. Jacob lär känna familjen Bauman på Falsterbo bruk. När frun på Falsterbo, Anna Lucia, dör 32 år gammal skriver Jacob följande vers till jordfästningen:

*"Han ser två späda barn gå bleka kring sin moder Vi sväfa än omkring i wärldens brus och ilar
Och vattna hennes bår med heta tårfloder. Och du, vår bästa vän, så sött i mullen huilar.
Det tredie föres bort, i mullen göms dess ben. Hvad gott du androm gort, det talar på din graf
Ack! Himmel, sådan syn den kan ju röra sten... Så att du lefuer än, fastän du fulnat af."*

Anna Lucias make, Hans Bauman är sedan länge god vän med familjen Lindblom genom Jacobs far, Axel Johan. Ett av de späda barnen som Jacob nämner i sin dikt var den då 8-åriga Catharina. Tolv år senare ska hon komma att gifta sig med Jakob Lindbloms äldre bror Lars.

Jakob Lindblom å sin sida blir 1764 informator åt familjen von Tham och avreser till Riga, där han blir kvar i två år. Under tiden återvänder 1765 Jacob Wallenberg med borgmästare Hanquists två söner till Uppsala för fortsatta studier, men 1766 finns han åter i Västervik. Vänskapen med Jakob Lindblom upprätthålls per korrespondens.

*"Högtärade käraste Bror.
Ditt bref från Riga har jag fått. Jag kan intet annat, än gratulera dig ditt öfles
conjuncturer, under det jag här i Smälansgrüsen får deltaga uti dina nögen i Li-
fland med den angenämaste känning. Dina sakers sammanhang har wärkeligen wa-
rit mig ett ämne till eftertancka. Jag dömmar om dig efter den erfarenhet jag äger
af mig sielf: och jag håller den domen pålitelig, i anseende till wår likhet i
täncksätt, ålder, temperament och bögelser med mera."*

Även med Lindbloms föräldrar upprätthåller Jacob nära kontakt. Efter ett besök i det Västervik närbe-
lägna Odensvi skriver Jacob Wallenberg:

*"Sorgsen och ovillig lämnade jag våra glada gästabad, de lywa bägarna och huset
i Odensvi [...] Jag vill återkalla minnet av våra skämt. Jag känner lycka igen i
mitt sorgsna bröst, då jag föreställer mig de fröjder som var. En faders [...] kära
bild kommer för mig, hans bildade ansikte och den kvickhet som flödar från hans
tunga, jag tänker på våra måltider, våra lekar och på ölet för vilket de druvor som
Rhen skryter om och allt vin Spaniens kuster frambringar rätteligen får stå till-
baka."*

1766 kom Jacob Wallenberg till Göteborg. Här tog han tjänst hos direktören i Svenska Ostindiska Com-
paniet, Martin Holterman, såsom informator till sönerna Johan Peter och Niklas. Göteborg som sjöd av
internationell entreprenörskapsanda erbjöd ett mer akademiskt och litterärt klimat. Jacob deltog i kron-
prinsparets besök i oktober 1766 och skrev för detta tillfälle sex stycken skålvisor. Med i Göteborg är Paul
Juringius. Jakob Lindblom skriver i ett brev till Wallenberg att han känner sig osäker på sin framtid i Upp-
sala och att han istället gärna skulle följa Wallenbergs exempel. Wallenberg avråder dock å det bestämd-
aste:

”Du säger, du är rätt bekymrad de vite genere elijendo, och att du önskar följa mig i spår. Men, k. Bror, slemmare rådgifware och uslare efterdöme kan du alldrig få. Jag är sielf en vagabond, tanklös och rådvill; hur skulle jag kunna avisera någon? Och på det du må känna mig tout de mon long, will jag ge dig min caractere, så wida jag sielf förstår den. Jag är wettjirig och nufiken; men tål alldrig arbete. Jag älskar wett; men hatar lånkom. Jag läser mycke och lärer litet; är mera för det granna än det grundeliga. Derföre har jag ock samlat mig ett odugligt förråd af det, som roar och pruder, och det, som riktar och föder, har jag lämnat åt andra. Ovidii kärleks-reglor kan jag på mina fingrar; men huru många balkar det är i vår Lagbok, har jag alldrig bekymrat mig om.”

Det blir nu tydligt att Lindblommarna och Wallenbergarna väljer väldigt olika livsbanor.

Jakob Lindblom får efter sin återkomst till Uppsala kondition som informator hos riksrådet Göran Gyllenstierna, som skulle komma att bli Jacobs beskyddare och välgörare. Efter avslutade studier fick Lindblom en tjänst vid universitetsbiblioteket samt utnämndes till docent i latinsk retorik. Han gifte sig med Gunilla Frondin, dotter till en av Lindbloms kollegor vid universitetsbiblioteket.

1780 utnämndes han till skytteansk professor i elokvens och politik. Patronus för den skytteanska stiftelsen, som utnämnde professorn, var ingen annan än Göran Gyllenstierna.

Lars Lindblom, Jacobs äldre bror, blir häradshövding i Norra och Södra Tjusts härad. Han köper Vinö säteri och adlas 1788. Gabriel Lindblom, Jacobs yngre bror, arbetar vid översättarbyrån i Versailles till 1787. Därefter kunglig sekreterare.

Marcus Wallenberg, Jacobs äldre bror, blir kyrkoherde i Slaka och lektor vid Linköpings gymnasium.

Paul Juringius, bröderna Lindbloms kusin och Jacob Wallenbergs nära vän blir, liksom sin far, kyrkoherde och kontraktsprost (i Kimstad).

Jacob Wallenberg å sin sida gör allt han kan för att genom sin uppdragsgivare, Martin Holterman, få en civil befattning vid Ostindiska kompaniet. Han uppmanas dock av Holterman att ta ställning som skeppspräst. Han prästvigs därför 1769. Men innan han ger sig iväg med kompaniets skepp gör Jacob en bildningsresa till Europa bekostad av Holterman. Dennes söner lämnas i Hamburg för studier vid universitetet. Själv fortsätter Wallenberg till Paris, Amsterdam och London. Hans avsikt är dock inte att studera. I ett brev till Jakob Lindblom skriver han:

”At upphålla mig stilla wid någon Akademie, luster mig ingalunda, utan så länge Holtermans frikostighet medgifwer, ärnar jag se Holland, Ängland och Frankrike. Aber warum? Samla wisdom och lära wärld? Nej; den lidderlige gunnarn tänker allraminst på det. Hunger och törst drar honom: ick hunger efter bröd eller törst efter watten, utan hunger efter witt wackert quinnokött, samt törst efter de droppar, som nederbäddade salig Gubben Noak, då han sina blygd upptäkte. Gud förläte mina synder, jag har examinerat mig sielf, och funnit inga andra motifer til min reselust, än dessa. Gillar du dem? [...] och dock will jag bli Präst. Ja, Bror, jag har redan mottagit Compagniets kallelse til nästa Jul: och

afven detta är et motif, at förut skal mätta min wällusthungrige siäl, innan jag trüder i et ständ, der det förbiudes mig. Förskräckelige fastetid! Jag ser förut, howad krig Prästen får med köttet. Nog. Wis inte detta för dem, som kunna förkättra! ...]

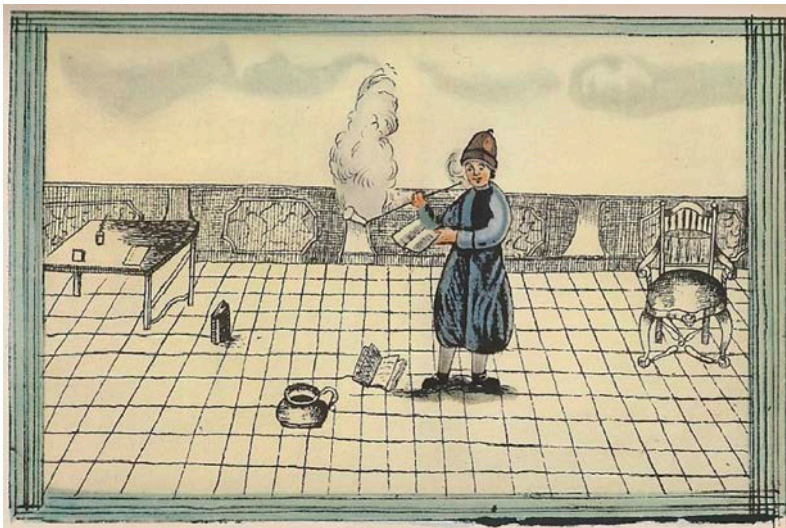
Din ewige stallbror

Jacob Wallenberg.”

Sina observationer nedtecknar han i sitt första litterära verk: ”Sannfärdig Resebeskrifning”. Särskilt noterbart är bl.a. Jacobs uppenbara motvilja mot England och engelsmännen.

”LONDON

är den fulaste stad jag nånsin sett. Svarta koppräckta hus, höga och låga om hvarandra, tränga krokuga gator, betänkta med en evinnerlig smuts, osund och dummig luft samt en sölig och oregerlig pöbel, upväcka hos en främling mer fasa, än förundran och fögunad.”

Självporträtt av Jacob Wallenberg från ”Min son på Galejan”.

När Jacob Wallenberg vid hemkomsten beger sig iväg som skeppspräst i Ostindiska kompaniets tjänst ska detta sträcka sig över hela tre resor till Kina.

Första resan görs 1769–1771 med det ryktbara skeppet Finland under befäl av ingen mindre än Carl-Gustaf Ekeberg på Altomta. Det är denna resa som odödliggjorts genom skildringen i Wallenbergs ”Min son på galejan”.

Vid hemkomsten skriver tar han upp vänskap med Lindblommarna. Till ”Pälle” Juringius skriver han:

”Howad är det för et bref, som du skrifwer? Fattigdom din lott och en svartbrun träkäpp dit stöd – Ey, du är en tiggare – Ingen bekantskap med sådant folk. Credit har jag, som en karl, och lefwer altid hurtigt, utan at bedra någon creditor. Mina wänner äta opp mig i glädie, och mina missunnare törns inte på mig: ty jag lefwer, som jag wore en Sahlgren. Ha, ha, Era landtuslingar, Ni äga inte mer, än rocken. Res på siön, som jag, så felas allrig Stofwern.”

Wallenberg törstar efter information och har en massa frågor:

*”Skrif til Jacob, och be'n skrifwa mig til; ty jag har min siäl ingen tid! ...]
Blir Filenius Taleman, är Pr. Ekman Riksdagsman? Har du någon lön, howar*

blef du wigad, hvad apparencer har du i din Præstwæg? Skal Jacob bli Præst?
Har Lasse suttit ting sedan [...] Om du inte skrifver mig et långt bref til, så
är du olyckelig – behöfver du tandpetare, hur ser du ut med peruk? Howadan kom-
mer at du så fattig äst? Din mor håller å mig tror jag, jag är arg på, at dina
sustrar inte stufwa opp sig på stadsmaner. Jag tål inte fruntimmer med bindmös-
sor.?”

Till Jakob Lindblom skriver han:

”Du har skrifwit till mig et honnett bref, och jag har swarat derpå som en
hundsswott, efter jag swarat als inte: men jag skall wid första ledighet bättra mig
[...] Nästa wecka res jag härifrån till Götheborg: då skall du få mina nyheter
anplüssina forma. Jag kommer at gå ut igen med skeppet Stockholms Slott –
Farwäl –

Jag är mer än du tör tro
Din tillgifne vän
Jac. Wallenberg.”

...och

”Min ädle och dyrbare Bror,
Jag rullar mig i stofvet, och ber om förlåtelse. En enda lapp har jag skrifwit dig
till i sommar [...] Som deciderad läskarl, supponerar jag dig ha mer träl, än
nöge, mer arbete, än inkomst. Du måtte ha et osedvanligt godt tälamod, som kun-
nat ingå en carrière, [...] På Parnassen förekommer du mig mer brillant, än so-
lid; men just derfor spår jag dig mer lycka, än andre Den 8 eller 10 Dec. blir
mönstringen på skeppen. Sedan wäntas endast god wind [...] Annars är jag en
slät karl i lärdomswägen, och som jag är hiärtlig hatare till all möda, lär jag ej
bli annat. Dock predikar jag bra, fast jag är en lös Theolog: ty jag gör det så
enfaldligt och ostuderat, rent utaf opposite mot alla granlätts Predikanter [...]
Må wäl, Bror, och sköt din hälsa, ty du är et blomster på Östgöthamarken.
Farwäl! [...]

Gud wälsigne dig och
mig med, som städse är

*Din tillgifvaste bror
Jacob Wallenberg*

samt...

*”Skal jag ännu en gång skrifsua, ännu en gång tala med dig von die Liebe, von die
Dogmatik der jungen Studenten? Ja, Broder, at wedergälla dig dit sista ange-
näma, skal jag än en gång nedsänka min Præsterliga siæl i de förflutne dagars
frögder och spisa dit hiärta med denna wärldenes wälluster – [avslutar sedan i
hast pga besök]*

Herren wälsigne oss alla och mig med,

Din

Redelige

Jacob Wallenberg.

Jakob, ta mig d-f-n håller jag icke af dig, det är nog det.”

Andra resan varar 1772–1773 och görs med skeppet *Stockholms slott* under kapten Herman Strehlenert. Med på resan så långt som till Kapstaden är Tensta-sonen och Linnélärjungen Anders Sparrman.

Tredje resan anträder han omgående efter hemkomsten 1774–1775 ombord på *Sophia Magdalena*. Återigen är Carl-Gustaf Ekeberg kapten.

Efter hemkomsten från den tredje och sista resan 1775 söker Jacob Wallenberg ett flertal tjänster som kyrkoherde men får ingen. En hopplöshet infinner och han förbereder sig på ännu en Kinaresa.

Men så blir han 1776 utnämnd till kyrkoherde i Mönsterås i Småland. Församlingen var ett s.k. regalt pastorat och det är kungen som personligen ser till att han får denna tjänst. Wallenberg griper sig an församlingsarbetet med stor iver, och låter iståndsätta prästgården Lilla Forssa (se bild nedan). Från den här tiden finns det emellertid inga spår av upprätthållandet av vänskapen med Lindblommarna.

Kyrkoherdebostället Lilla Forssa i Mönsterås (t.v.); postum porträttmedaljong av Jacob Wallenberg på Mönsterås kyrkogård.

Jacob Wallenberg hinner inte verka särskilt länge i Mönsterås. I maj 1778 insjuknar han i rötfeber (tyfoidfieber) och dör endast 32 år gammal. Ett monument med ett fiktivt porträtt reses 1907 på kyrkogården (se ovan).

Jakob Lindblom då. Hur gick det för honom? Kungen fattar tycke för den kvicke och charmante professorn. Såväl kungen som kronprinsen är frekventa gäster hos Lindbloms i tjänstebostaden Skytteanum i samband med disputationer. Särskilt uppskattar kungen fru Lindbloms pannkakor med blåbärssylt. Under sin professorstid låter Jacob uppföra det s.k. Atterbomska huset, som fortfarande är gårdshus vid Skytteanum.

Tjänstebostaden för professorn i professor i elokvens och politik värtalighet (Skytteanum) t.v.; med det s.k. Atterbomska gårdshuset, som uppfördes av Lindblom under hans ämbetsstid.

När biskopsstolen i Linköping blev ledig 1786 fanns det fem personer på förslagsrummet. Men kungen för själv upp Lindblom på förslagsrummet. Och nu sätts vänskapen på prov mellan Lindblommarna och Wallenbergarna.

Lindblom som ärkebiskop. Att förse korset i halskedjan med strålar, såsom utmärkande ärkebiskopen är ett bestående bidrag som Lindblom lämnat efter sig.

Det visar sig att Marcus Wallenberg, storebror till Jacob, och god vän till Lindblom från barnsben, på avgående biskopen Uno von Troils anstiftan, med brev och kringresande; med böner, löften och hotelser arbetat för att en annan kandidat skulle vinna biskopsvalet. Jacob vinner visserligen inte valet, men det struntat kungen i och utser ändå Jacob till biskop.

Men Jacob är inte långsint gentemot Marcus Wallenberg. Något år därpå står Jacob med familj som värdar hemma hos Lindbloms svärfar vid ett besök i Uppsala som Marcus Wallenberg och hans hustru företagit. I ett brev till Lindblom tackar Marcus biskopsparet och hans svärfar, assessor Söderberg, för den ynnest de visat Wallenberg och hans hustru när de var i Uppsala.

Under sin biskopstid i Linköping har Jakob Lindblom Vreta kloster som prebende. Jacob tar sig för att bygga en helt ny prästgårdsanläggning. När Lindblom så 1805 utses till Uno von Troills efterträdare på ärkebiskopsstolen trivs han så bra i Vreta att han låter uppföra en sätesgård, Brunnby, endast en kilometer från klostret.

Marcus Wallenberg har vid detta laget avlidit (1799). Men vänskapen till Wallenbergfamiljen fortsätter. Jacob överför sina vänskapsband till Marcus son, Marcus d.y. som vid faderns död är 25 år. Den senare uttrycker i ett brev sin tacksamhet för Lindbloms svar på förfrågan om faderskap för den nyfödda dottern och beklagar ärkebiskopsparets hälsoproblem med tandvärk och halsfluss samt att Lindblom inte återvänt till Linköping ännu.

Diverse tjänsteärenden som rör bland annat ett söndagsskoleförslag avhandlas. Wallenberg lovar även att uppfylla uppdraget att köpa kaffe till ärkebiskopinnan i ett ”*lurendrejare quarter*”. Han låter även meddela att han inte hört något om huruvida kungaparet planerat att lämna Helsingborg samt att den nyfödda dottern snart skall vaccineras.

Jakob Lindblom, som varit en trogen gustavian, anpassar sig snart till den nya tiden. När Karl XIV Johan utses av ständerna till tronföljare i Örebro 1810 lär Lindblom ha utbrustit ”*Skål för den nye frälsaren, den gamle icke att förgäta*” och vid kungens kröning 1818 var det Jakob som satte kronan på kungens huvud.

När Jakob Lindblom småningom avlider 1819, fortsätter de vänskapliga förbindelserna mellan familjerna genom sedermera biskopen i Växjö stift, Marcus Wallenberg d.y. (ovan till vänster) och Lindbloms söner: majoren Gustaf Adolf (ovan till höger) och bergsrådet Axel Johan Lindersköld.

Men det är en annan historia.

Peter Liljenstolpe